

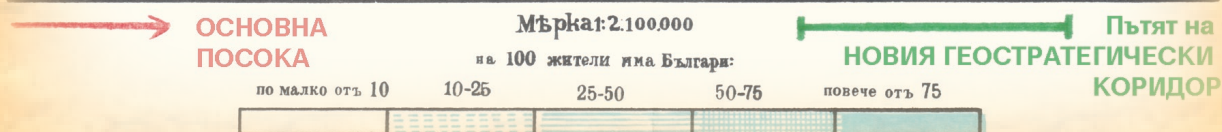
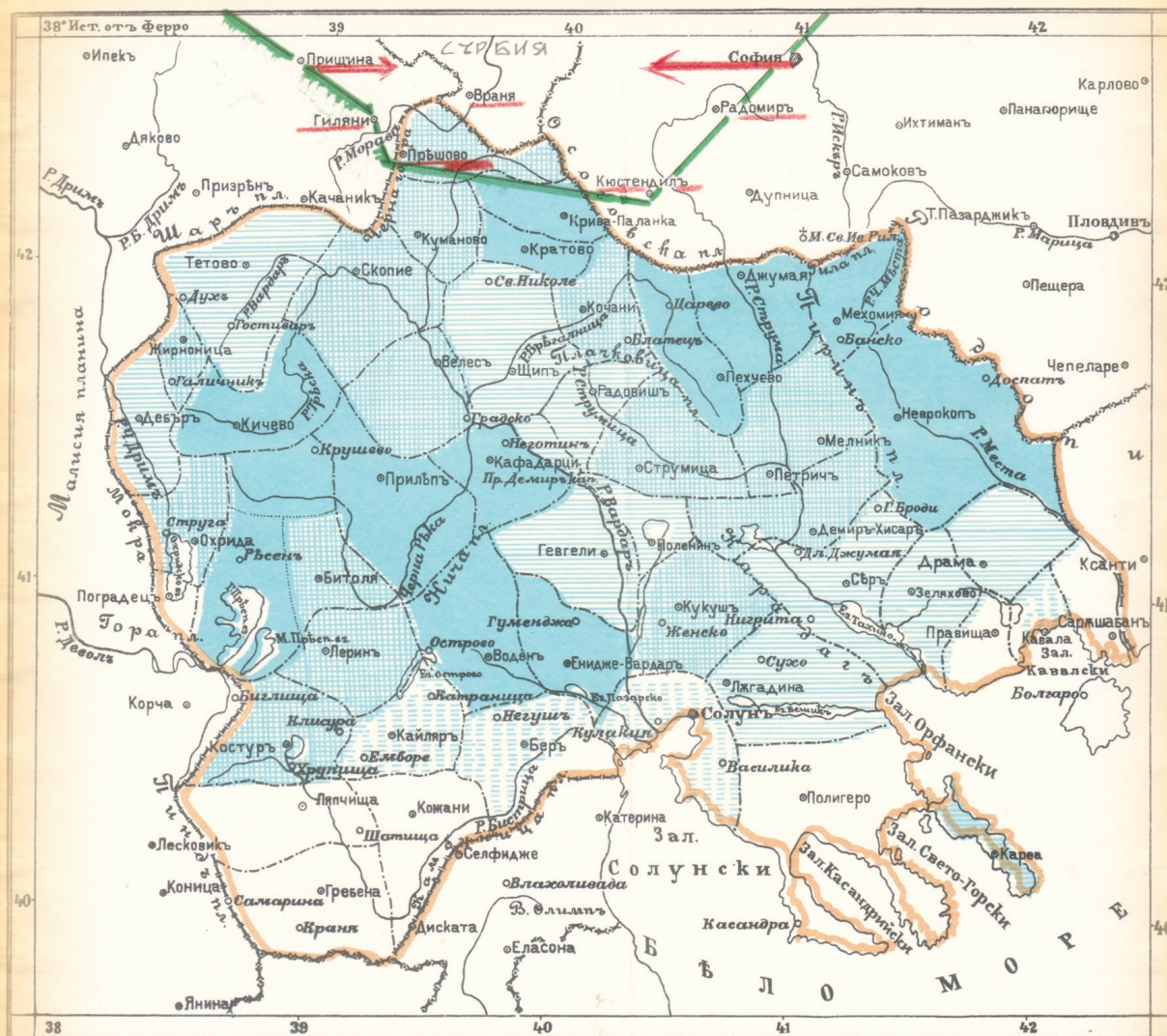
ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ HISTORICAL ARCHIVES

Да признаем Косово!

МАКЕДОНИЯ

КАРТА № 1

БЪЛГАРСКО НАСЕЛЕНИЕ ПО КАЗИ

Орган на Съюза на учените в България

Година VI, кн. 14, март - април 2008

Издава се съвместно с „Вардар“, Торонто, г. XV, кн. 1

ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ HISTORICAL ARCHIVES

Година VI, кн. 14, март - април 2008

Издава се съвместно с „Вардаръ“, Торонто, г. XV, кн. 1

Съдържание

Георги Генов, Яна Орлинова

Да признаем Косово! 3

Contents

Georgi Genov, Yana Orlinova

To acknowledge Kossovo! 3

**Списанието е орган
на Съюза на учените в България,
секция „История“**

**This edition is an organ
of the Society of Scientists in
Bulgaria, section „History“**

© ИСТОРИЧЕСКИ АРХИВ

© Георги Генов - *главен редактор*

Теменуга Тодорова - *предпечатна подготовка*

ISSN 1311-848-X

ДА ПРИЗНАЕМ КОСОВО, НО В СЪЗВУЧИЕ СЪС ЗАВЕЩАНИЕТО ОТ БРАТЯТА РУСИ САН-СТЕФАНСКИ ЕТНОГРАФСКИ ДАДЕНОСТИ

н.с. I ст. д-р Георги Генов, Яна Орлинова

*Посвещава се на 130-тата
годишнина от Освобождението
на България*

За първи път редакцията на списание „Исторически архив“ – орган на Съюза на учените в България, си позволява да предложи на широката общественост и на ръководните фактори в държавата една статия, по-скоро тезисна, стегната и лишена от привичната за нашата фундаментална наука (историята) подробности, която съдържа и политически елементи.

Какво налага да обединим историята и политологията именно сега?

Отговорът идва от само себе си: изключително важните за българските национални интереси събития, които се развиват в съседство с Родината ни – **проблемът „Косово“**.

Разработката е изградена върху изключително богата база от историко-етнографска книжнина, почерпена от университета „Харвард“ в гр. Кембридж, САЩ; документи от ЦДА, НА-БАН, бившия дом „Вл. Поптомоф“ (необработена); лични архиви от етнографски карти; сбирката на Македонските Патриотически Организации (МПО) във Форт Уейн, Индиана, САЩ; както и върху изобилната интерпретационна литература, засягаща интересувания ни въпрос.

* *
*

Като основен предмет на настоящата статия може да откروим проблема – **какви цели би трябвало да си постави България** в настоящия момент.

А те са:

I. Коренна промяна в инерцията на закоренелите историко-политически догми. Това може да стане чрез:

1. **Разрушаването на** редицата лъжовни и **вредни митове**, ръководещи нашето национално поведение спрямо събитията, развиващи се в четириъгълника: българо-албано-македонско-сръбски отношения. Отговаряйки си на въпросите, възникващи в хода на изследването, ще можем да си отговорим най-после на основните два:

- Възможен ли е нов **„Политически коридор No 8“**?
- Реални ли са трупаните с години блъфове за някаква си Православна ос „Белград–София–Атина“?

2. Изясняване на легендата „Крале Марко“, в контекста на съвременното, а от тук и

А) Кратко проследяване на политиката на Сърбия спрямо нашата нация (а по-късно: нация).

Б) Хвърляне на повече светлина върху икономическите, военните и туристичните проблеми, възникващи от разглеждания тук казус.

II. Подплатяване на вече изяснените български национални цели със солидни историко-етнографски доказателства:

1. В областта на българо-сръбските и българо-албанските отношения, **въз основа на заветите на братята руси**, въплътени в Сан-стефанския мирен договор от 3-ти март 1878 г. и решенията на предходната Цариградска конференция.

2. Привеждане на редица други данни от сръбски, немски, англо-саксонски, френски и пр. пътешественици, етнографи и картографи.

Главното оръжие, използвано в настоящата статия са **абсолютно регимите и старинни** етнографски карти и пътеписни бележки, които обрисуват облика на Косово по времето около нашето Освобождение (средата и края на XIX век).

* *
*

При добра воля и разбирателство България, Македония и Косово могат да действуват заедно и да изградят енергийния коридор No 8 – проект на Американската фирма АМБО, който да ги свърже и с Република Албания, а през Адриатическо море – с Италия и Европа.

Но тук ние ще говорим за една разновидност на споменатия енергиен път, който условно ще наречем Политически коридор No 8А. След признаването на независимо Косово, София и Прищина ще трябва да облекчат сво-

ите взаимоотношения и да създадат пряка връзка помежду си. Най-прекият път между двете столици ще трябва да минава по линията: София – Радомир – Кюстендил – Прешово (Македония) – Гиляни (доскоро град с българско население) – Прищина, а от там – към Албания и Агриатика. Коридорът (магистрала, жп, електропреносна мрежа) трябва задължително да бъде изграден под егидата на Европейската общност и НАТО (съответно КейФОР), а при желание от страна на САЩ на възлови пунктове (Кюстендилско, Прешовско и Гилянско) могат да бъдат разположени американски военни бази, които (както се изрази президентът Буш) „да гарантират стабилността на Балканите“ (вж. Карта № 1).¹

Разбира се, за осъществяването на този геостратегически проект се нуждаем от пълната подкрепа на Република Македония. Впрочем, по всички аспекти на кризата около Косово ние трябва да поддържаме единна позиция с нейното правителство.

За отбелязване е, че така очертаният проект **не е прецедент**, защото ние вече строим мост над Дунава (Вигин–Калафат), който си поставя подобни цели – заобикаляне на Сърбия, която от десетилетия създава нестабилност на Балканите, ръководена от вековните си шовинистични инстинкти.²

Именно тази политика на Сърбия превърна не Косово, а самата нея в **„Черната гупка на Балканите“**.

Впрочем това е един от дълго създаваните митове спрямо бъдещата държава Косово, насажден за жалост и от някои български политици. Със съжаление слушам предавания, в които се говори, че „черната гупка на Балканите“ – Косово, се издържа от „наркотици и проституция“. Смятам, че трябва да проявим повече човешка доброта и разбиране към бедния народ на косоварите, който развива с много труд земеделието; разработва оскъдните си залежи от въглища и бедните си оловно-цинкови запаси; произвежда доста хранителни стоки, мед и др. Срамно е да се говори и това, че Косово не внася електроенергия от България (гуми на П. Димитров), защото макар и **транзитен**, нейният основен донор е България (само в последно време Албания се опитва да запълни откритите се липси от ток).

Когато отворим отново блок 3 и 4 на атомната централа в Козлогуй (а това рано или късно ще бъде постигнато), България ще бъде основният електроносител в Косово.

Важно последствие от изграждането на новия коридор София–Прищина ще бъде **геостратегическото пресичане** на т.нар. „Православна ос“: Белград – Атина, която донесе безброй вреди на Македония и България. Ние

сме призвани (като членове на НАТО и Европейския съюз) да изтеглим Косово и Македония към Евро-Атлантическите простори; да ги поведем към НАТО, Европейския съюз и Америка, без да се съобразяваме с ничии внушения „против“.

Впрочем, стана ясно, че България е най-стабилният партньор на Съюза и САЩ в този размирен район на Балканите, защото **без да сме замесени в никакви междудържавни и междуетнически** сблъсъци (наследство от разпадка на Югославия), ние играем извънредно **стабилизираща роля** в региона и „изнасяме съгурност“ за нашите съседи. Сърбите рано или късно ще разберат този неоспорим факт и ще сменят **менторския си тон** срещу най-миролюбивия си съсед.

Що се отнася до мита, че Турция ще се възползва от кризата в ущърб на България, на орисниците бихме казали: Светската държава на Кемал Ататюрк се стреми неустово към Европейския съюз и няма да го предизвиква с всяване на размирици у нас. Но дори и това да се случи, нека не забравяме, че в България се изграждат четири американски военни бази, които могат (подкрепени от цялата мощ на Вашингтон) да служат като сериозно препятствие по пътя на всяка експанзия.

Русия също все повече наклонява везните на българо-сръбското съперничество в наша полза (проектът „Южен поток“ и Бургас-Александруполис доказват това). И ако в българо-руския газов проект ние имаме 50% участие, не същото се случва в Сърбия, където руснаците наложиха в съвместните спогодби исканите от тях 51%.

И нещо друго – ако Русия толкова много гържеше на Сърбия, щеше да я подкрепи във войната ѝ с НАТО и САЩ, а сега (при кризата в Косово) можеше да действа по-енергично, включително с военна намеса. Но както ще стане дума по-нататък великата руска държава е наясно с етнографските и геополитическите съотношения на Балканите и от времето на Сан-стефано (1878 г.) до днес в нейните ръководни кръгове преобладава разбирането за ключовата (и моралната) тежест на България на целия Балкански полуостров.

Изключително важно ще бъде и постигането на една от **стратегическите** задачи (очертани в „Българската национална доктрина“) – защитата и духовното обединение с нашите сънародници в Косово (около 50 000 християни и мохамедани) и над 100 000 българи в Република Албания.³

Преди да изложим историко-етнографската обосновка на посочените цели, нека разбием още някои от митовете, напластявани главно през годините след 9.IX.1944 г.

Ще разгледаме **легендата „Крали Марко“** в светлината на необоримите исторически документи.

Още в ранното средновековие (XI век) Сърбия започва планомерна експанзия към българските западни земи (включващи Белград, Браничево, цялото поречие на Южно-Българска Морава, Южно Косово и Македония). За по-малко от 100 години тези блянове се осъществяват и Стефан Душан подчинява споменатите региони, навлизайки дълбоко в Македонските земи. След неговата смърт, обаче, на трона се възкачва слабият владетел Урош, който допуска разпад на държавата. В Македония се въздига мощното кралство на Вълкашин, чийто наследник **Крали Марко** обединява южно Косово и почти цяла централна Македония в четвъртата по сила българска държава (средата на XIV век) със столица – здраво укрепената крепост Прилеп.

Крали Марко се титулува „владетел на българите“ и точно затова цялата ни нация го възпява като чутовен юнак.

Ала когато над неговото царство надвисва опасността от турското нашествие, той е поставен пред страшната дилема – дали да сътрудничи на турците и да спаси своя народ, или да се противопостави с риск да погуби изграденото.

И той взема своето решение – ще воюва заедно със султана и Кюстендилския деспот Константин срещу сърбите.

Читателю, запомни добре, че **Крали Марко** участва в грандиозната битка на Косово поле (15 юни 1389 г.) в сражението на страната на Мурад I и **срещу войските, предвождани от сръбския крал Лазар**. Неговите български отряди дават съществен принос в разгрома на сърбите, хърватите и пр., запечатвайки в историята **истината, че** както за последните, така и **за нас, българите, Косово е свещена земя**. И поради факта, че населението в Южно Косово и Македония е българско.

За жалост, неговата българска държава рухва след смъртта му. На 10 октомври 1394 г. той отново воюва **срещу сърбите** и техните съюзници – власите и бива убит при Ровине (в околностите на днешна Крайова).

Косово и Македония попадат под турско робство, като първата от двете провинции на Империята ще остане в нейно владение до края на XIX век, а втората ще бъде изгубена от османците едва след Балканската война (1912 г.).

През целия този период българите в Косово и Македония не променят съществено своето национално самосъхранение, нещо, което ще бъде отразено в Санстефанския договор от 3 март 1878 г. (по-точно: в етнограф-

ските карти, служещи за приложения), както и в свидетелствата на всички сериозни учени, дипломати и пътешественици от цял свят.

Преди и след Стефан Душан – владетелите на споменатите области се определят като „Царе и автократори на сърбите, гърците, българите и албанците“. В едно писмо до Андрея Данголо, писано в Сяр през 1345 г. Душан титеславно се титулува като цар на по-голямата част от българските земи: „Stephanus – чех, nec non Bulgariae imperii partis non medice partis“⁴.

* *
*

Въпреки всички завоевателни напъни на Сърбия в югоизточна посока, се оказва, че в средата на XIX век българското население в южно Косово и особено в поречието на Българска Морава (от нейните извори до Дунав и Нишава) запазва своето национално самосъзнание.

През 1861 г. **по молба на Сръбското артилерийско училище** и лично на неговия **началник Зах**, големият немски изследовател (пътешественик и картограф) **Густав фон Хан** публикува една карта на Косово и Българска Морава, от която се вижда преобладаващата роля на българите в областта.

Живко Гаврилович пише на 7 януари 1859 г. до Караджич, че Зах и Хан са се върнали от своята обиколка в споменатия регион и са **отбелязали негантично** националната принадлежност на всяко село, маркирайки с В или Ви (Bulgarien), със S (Serbien) и с А (Albanien), прибавяйки ги към имената на поселенията (**виж карта No 2**). От този капитален труд се вижда, че българите доминират в района на Морава до нейните извори, които разделят сегашния град Гиляни (български) от Прищина (албански).

Дватама пътешественици отчитат наличието на масирано българско население още в районите на планините Саница и Нерадимка (Косово) и при изворите на Лепенетц. На юг от Морава те не откриват никакви сърби – „Croquis des Westlichen Gebietes der Bulgarischen Morava von J.G. von Hahn und A. Zash“.

Тази карта, освен от сръбското, немското и **руското** главно командване е използвана за определяне на западните граници на Българската екзархия от **турското правителство** (виж карта No 3).

Тя обхваща Косовска Митровица, Прокупле, Ниш, Пирот и минава съвсем близо (източно) от Прищина. Цяла Българска Морава (от изворите до Видин) също така влиза в обсега на българските територии, **санкционирани от султана**.

След краха на Априлското въстание – 1876 г. (последвано от неописуеми

зверства), Великите сили свикват всеизвестната Цариградска конференция. Тя предвижда създаването на две Бългрии – Западна и Източна, като в първата от двете автономни области българите са посочени в ролята си на преобладаващо население в околностите на следните големи средища: **Гуляни (Косово)**, Ниш, Лесковец, **Враня**, Скопие и Битоля.

В заседанията от 14 декември **руският посланик** привежда множество данни за турски зверства над българското население в Ниш, Лесковец и Пирот по време на въстанието от 1841 г. срещу Османската империя, а също така свидетелства от самата Висока порта за смутовете през 1876 г. С помощта на „Отомански монитор“ от 16 юни 1841 г. честният руснак доказва, че българите от споменатите региони все пак са получили през 1841 г. омиротворение от страна на султана и обещание за по-добро и справедливо управление.

Английската „Синя книга“ също така съдържа данни за множество българи в региона на Ниш и Пирот, които потърсили убежище в Сърбия след събитията от 1876 г.⁵

Въпреки че картата към тази конференция оставя българското население на запад извън обхвата си, може да се каже, че след Фермана за Екзар-

хията (т. 10) и **бератите, дадени на българските владици** от султана (1874), представителите на Великите сили **под натиска** на Русия признават безапелационно българския характер на **Моравско**, Скопско, Битолско и Костурско.

* *
*

Съпътстващо конференцията в Цариград руското правителство обявява мобилизация на 15 октомври 1876 г. в Ливадия в присъствието на великия княз Николай Николаевич. На 1 ноември руският канцлер – принц Горчаков информира кабинетите на Великите сили, че предприема тази мярка в съответствие с твърдото намерение да омиротвори Ориента (в частност – Балканския полуостров).

Всички документи от времето говорят, че русите са решени да формират в резултат на предвиждани военни действия една независима държава – България.

Щастлив факт е, че подготовката на военната кампания и най-вече на етнографските карти, които да определят границите на бъдещата Българска държава, са възложени на принц Владимир Александрович Черкаски, който добре познава българо-сръбските демографски съперничества и е приближен на отявлените славофилски кръгове в Русия. Неговите публикации в „Русская беседа“ от 1856, 1857, 1858 г. показват, че живо се интересува от народностните съотношения на Балканите. По-късно в работата по уточняване на етнографските граници на България се включва и големият приятел на отечеството ни – граф Игнатиев.

След високомерния отказ на Турция да признае решенията на Цариградската конференция, заявени от Савфет паша на 23 декември 1876 г., ръцете на Русия за военна интервенция са развързани и скрепени в Протокола от Лондон, подписан на 31 март 1877 г. Турция продължава да твърди (2 април 1877 г.), че има нова Конституция и всички права на балканските народи са гарантирани. Но всичко това е дипломатически блъф, целящ отлагане на приближаващата война.

Акът не заблуждава Русия и на 12 април 1877 г. в Кишинев е обявена Освободителната война срещу Османската империя.

Военните действия се развиват с главоломна бързина и това кара руското командване да ускори очертаването на етнографските граници на България. **Генерал Овсяний** ни дава схващанията за линията, по която трябва да минава западната разделителна линия между българи и сърби: „Българското княжество – пише той – в границите, прокламирани от принц

Черкаски..., дава на княжеството на запад: Ниш, Куршумлия, Лесковец, Прищина и Призрен и на изток всичко предвидено до река Бистрица“.

Принц Черкаски определя повърхността на Българското княжество на 260 000 квадратни километра (приблизително), с население от 5 500 000 души, от които 4 500 000 българи. Това е един триумф на българските национални възжеления, **завещан ни от братята руси!**

Сърбия интервенира в Руско-турската война с голямо закъснение и тогава, когато вече няма необходимост от нейната помощ. Без всякаква трудност нейните войски заемат региона на Българска Морава и Нишава, преминавайки дори Стара Планина в нейните най-западни краища.

Тези действия инспирират у принц Черкаски голямо безпокойство, като той се усъмнява, че сърбите ще предявят териториални претенции към окупираните райони в областта на Косово и Българска Морава. Ето защо, той съобщава в един от своите рапорти до главния щаб, че на сърбите трябва да се забранят всякакви реквизиции и рекрутиране на българи от дясната страна на Морава и че русите трябва незабавно да окупират спорните области на Ниш и Пирот, поречието на Българска Морава и десния бряг на р. Лим.

Между другото, в своите донесения той многократно подчертава, че „По протежението на Морава и по левия бряг на тази река живее една внушителна компактна маса от българско население.“

Интересно е да се отбележи, че член № 3 от Предварителния (прелиминарния) мирен договор не дава на Сърбия никакви други права освен козметично прекрояване на границата. Това е резултат от договореностите между Русия и Австро-Унгария и от друга страна – разбирането, че още в 1833 г. Сърбия с помощта на Русия е придобила широкообемни български територии в района източно от Голяма Морава и поради тази причина тя не би трябвало да се разширява повече в областта на Българска Морава и Нишава. Полковник Катарджи – сръбски аташе към руския главен щаб, докладва по този повод на своето правителство, че руската позиция още от самото начало на войната е в **„ущърб със сръбските интереси“**. Той настоява сръбската граница да достига Нови Пазар и през Вълчи Трън и Голак да достига северно от Лесковец и накрая той изисква Морава да маркира границата между Сърбия и България, като „великодушно“ се оставят на последната Ниш и три други града: Пирот, Трин и Враня.⁶

В крайна сметка, според постановленията на Санстефанския мирен договор от 3 март 1878 г., се запазва старата граница, която разделя Сърбия от Турция по поречието на Тимок, преминава Балкана до връх Ветрен, мар-

кура Караул Баре в протокола като граница между Сърбия и България. От връх Ветрен линията се обръща по посока на югозапад, следвайки най-краткия път, който излиза на равнината при Нишава. По-късно достига Крупец, а от там следва поречието на Нишава до Врило. Нататък демаркационната линия достига Суха планина – преминава през Куновица планина. От Суха планина границата се спуска през българските села Кукавице и Люберажда и през Власина планина достига Българска Морава близо до с. Стайновци; следва Морава до с. Калиманци, после се отправя на запад към Миоватската планина, където се засича с въшната граница на бившата кааза Враня и от там достига Българската Черна гора (Карагач).

Тук обаче се набираща в очи, че многобройно българско население остава извън очертаната граница – голяма част от Южна Морава и Пуста се изплъзват от ареала на Българското княжество, области, които Ами Буе и най-вече Хан (в споменатата карта) и неговият придружител Зах определят като български райони. Последните, както и град Ниш по своя етнически характер и по своята култура съставляват неделима част от Българския национален патримониум. В градовете **Гюляни (Косово)**, Враня, Лесковец, Власотинце и Ниш българите са имали преди Руско-турската война

добре организирани общини със свои училища. Преобладаващата част от тези земи се намират под юрисдикцията на българския клир на Скопие и Ниш. Както посочихме вече, руснаците поставят целия регион на Българска Морава в границите на Западната провинция, сътворена на Цариградската конференция.

От Българската Черна гора линията на Сан-стефанския договор се измества малко на изток и достига границите на бившите каази: Куманово, Качаник и Тетово (Калканделен) до планината Кораб. Прави впечатление, че **голям брой българи-мохамедани** остават от другата страна на Шар (северната или още **Косовската**) и все още живеят в региона, наречен „Гора“ (оттам те се именуват **„Горани“**), между Люма, Призрен и Шар.⁷ Съществува и българско малцинство в областта Жупа (около 17 села).

От Кораб линията слиза по река Велешитца до Черни Дрин и се възкачва до границата на бившата Охридска кааза, ориентирайки се към планините Беличка и Мокра (Линас), достигайки след това западните граници на каазите Старово и Корча (Корица), и възкачва планината Грамос, която се явява крайната югозападна точка на българската граница според Санстефанския договор.

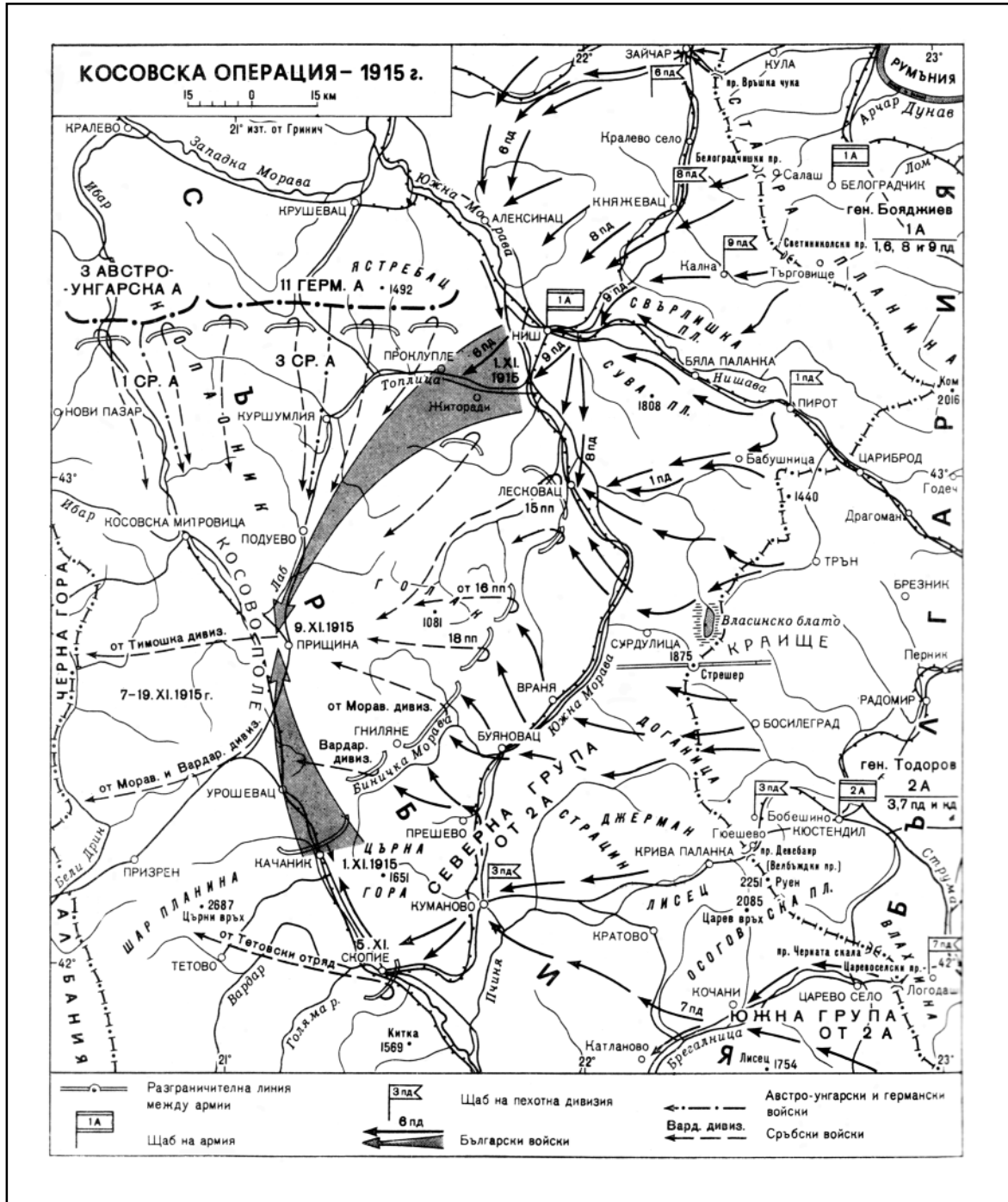
Така многобройна маса българи остават извън посочената линия в района на диоцеза на Дебър и на запад от Черни Дрин. Това, което е спомогнало да се запазят тамошните **българи, е тяхното помашко** самосъзнание. Тази група от българите в граничните с Албания региони ние наричаме **„Торбеши“**. И до ден днешен те конституират един важен етнически елемент в Дебър, Галичник, Лазарополе и други, труднодостъпни места. Хан в своята книга „Пътуване по течението на Дрин“ казва, че Горни Дебър е заселен с българи, нещо, което в XVI век Барлетуус посочва в своята книга „Georgii Castriotae“, Argentorati, 1537. Вижда се, че от времето на Скенгер бей **българи и албанци са живели заедно** (виж карта № 4 – Санстефанска България).

Ето защо, след всичко казано се налага изводът, че българската национална политика трябва да защити не само своите сънародници християни, останали при изворите на Българска Морава и Гиляни, но и братята си мохамедани, посочени като „торбеши“, „горани“. **По-голямата част от тях живеят в днешно Косово и Република Албания.**

Не случайно през 1915 г. българската армия след тежки и кръвопролитни битки със сърбите освободи българите и албанците в Косово (виж карта № 5 – битката за Косово поле през 1915 г.).

* *

*

Преди да завършим историко-етнографския обзор, който подкрепя тезата ни за признаване на независима държава Косово, искаме дебело да подчертаем, че това е един двустранен процес – ако няма воля от албанска страна да задоволи нашите национални аспирации, ние ще останем резервирани към толкова лелеяния **политически коридор No 8**. Сега е моментът да защитим народността си интерес. Но веднага трябва да добавим, че коридорът минава през **бившата Прешовска кааза**, където албанското

население е около 50%, а по някои данни – и повече.

Впрочем, именно това е мястото, където **двата народа граничат пряко** и всеки световен експерт трябва да се съобразява с тази даденост (виж карта № 6, почерпана от изследванията на българския главен щаб на войската).

Ако това се осъществи, ще бъде турен край на прословутите митове за Православната ос Белград–Атина и сръбската (завоевателна) партия в Македония ще свие знамената в очакване на някакво чудо – възкръсването на бивша Югославия. Тази ос нанесе на България неизмерими щети: отдалечи ни от нашата сестра Македония (на чиято територия се образува една малка държавица от 25 000 кв. км); позволи на Гърция да заграби 32 000 кв. км.⁸ Раздели ни от нашите естествени съседи албанците, които единствени уважават българското национално самосъзнание на съплеменниците ни.

Ние сме длъжни да променим тази мрачна за нас картина и в съгласие със заветите на братята руси да защитим българските национални малцинства, чиято наличност е скрепена в не един международен договор.

На края ще кажем няколко думи и за икономическите аспекти на въпроса.

Косово е отваряща се врата за нашия бизнес (ще има нужда от всичко, но главно стоки за изхранване и енергоносители).

Нека проникнем на този новооткриващ се пазар, който не трябва да забравяме, е тясно свързан с Коридор № 8 и икономиките на Албания и Македония.

Последната – тази наша по-малка сестрица, се нуждае от помощта ни. Сега е моментът да я приобщим още по-здро̀во към себе си (нима не сме ние, които признахме новата държава първи в света).

Висшите ни национални интереси налагат освен да я подкрепяме икономически, политически и военно, да я защитим откъм севера, защото сръбските апетити към Македония няма да секнат. Впрочем македонските ръководители (включително албанските партии в управлението) са наясно с проблема и Бранко Цървенковски заяви, че страната му първа ще признае Косово. Пречат му, обаче, сърбите в малката държава, организирани в партии, и яростните македонистични сили, които организират протести.

Така че трябва да се избира между пазара на Сърбия (с пренебрежимия обмен от 500 000 000 = 1/3 от бюджетния излишък на страната ни за една година) и този на трите държави: Македония, Косово и Албания. Самите сърби надали ще прекъснат отношенията си с България.

Преценете сами!

Върховният ни национален интерес изисква да признаем Косово и да се сближим максимално с Македония и Албания, като интегрираме района в НАТО и Европейския съюз. Косоварите са далеч от мисълта за изграждане на Велика Албания и гордо наричат себе си европейци. Нека в най-кратки срокове им помогнем да станат такива!

Тогава с основание ще се казва, че една от шестте златни звезди на косовския флаг символизира българското малцинство (между 30 000 и 50 000) в новопоявящата се на нашите граници държава.

Бележки:

- 1 Картата е изработена от Главния щаб на българската армия и е използвана от големия познавач на етно-демографската картина на Балканите – Васил Кънчов.
- 2 Вж. **Боян Пенев**, Сръбският шовинизъм, С., 1915.
- 3 Вж. Българска национална доктрина, т. II, С., 1998.
- 4 Monumenta Slavorum meridionalium, II, 278.
- 5 Declaration made by seven Inhabitants of Bulgaria before the Prefect of Yagodina, on the Atrocities committed by the Turks in Bulgaria.-Turkey, No 1, p. 280-281 (Harvard, BS).
- 6 **Димитър Йотцов**, Дипломатически етюди, т. I, с. 46.
- 7 **Васил Кънчов**, Гора. В: Проучвания и пътувания на Българското дружество за естествена история, С., 1900, т. I, с. 99-103.
- 8 Вж. подробно: **Георги Генов**, Беломорска Македония, Ню Йорк – Торонто, 2006; второ издание – 2007 г.

* *

*

Подкрепили изложението

Но по рег	Име и титла на учения, общественика, писателя	Погпис

№ по ред	Име и титла на учения, общественика, писателя	Погпис

Но по рег	Име и титла на учения, общественика, писателя	Погпис

РЕДАКЦИОНЕН СЪВЕТ:

Ст.н.с. Методи Петров (почетен председател)

Чл. кор. проф. дин Георги Марков

Ст.н.с. дин Ангел Димитров,
проф. дин Витка Тошкова (зам. председател), проф. дин Елена Тончева,
ст.н.с. Райна Манафова, проф. Виржиния Паскалева,
полк. о.з. Иван Николов, ст.н.с. д-р Валери Стоянов, Кирил Танев

РЕДКОЛЕГИЯ:

Н.с. д-р Георги Генов (главен редактор);

доц. д-р Нина Дюлгерова (зам. гл. редактор), Яна Орлинова (зам. гл. редактор),
д-р Благовеста Иванова, н.с. д-р Лъчезар Стоянов (зам. гл. редактор), ст.н.с. Людмил Петров
н.с. Ленко Русанов, Веселина Добрева, н.с. д-р Веселин Ангелов,
н.с. д-р Румяна Първанова, н.с. д-р Володя Милачков, Арманд Басмаджиян,
Елена Бугарчева, Мария Дянкова (спомоществовател), Светла Мутафова,
Драгомир Костов (настоятел на списанието за Варна)

Издава Съюз на учените в България,

с помощта на Музейно издателство „Класика“,
ул. „Юрий Венелин“ 32 (ъгъл с „П. Каравелов“)
тел.: 988 24 72, e-mail: galleryclassica@yahoo.com

и списание „Вардар“, <http://classica.art.bg/vardar.htm>

Предпечат и дизайн: ТЕМТО

тел. 8 524 924

МАКЕДОНИЈА

КАРТА № 6

АРНАУТСКО НАСЕЛЕНИЕ ПО НАЗИ

Мѣрка: 2.100.000

на 100 жители аџа Арнаути

по малко отъ 10 10-25 25-50 50-75 повече отъ 75

